

Arrest

nr. 43 222 van 11 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn. Op 20 januari 2010 dient hij samen met zijn echtgenote en zijn drie kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Verzoekers vingerafdrucken worden genomen en uit het Eurodacverslag blijkt dat zijn vingerafdrucken op 16 september 2008 reeds werden genomen in Polen. Verzoeker verklaart tijdens het Dublin-interview afgenomen op 27 januari 2010 dat hij samen met zijn gezin op 16 september 2008 een asielaanvraag indiende in Polen en er verbleef tot aan zijn vertrek naar België.

Op 10 februari 2010 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18

februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening). Op 12 februari 2010 aanvaardden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek.

Op 24 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op dezelfde dag wordt betekend aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde A.A. (...)
van nationaliteit: Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 20/01/2010 blijkt dat betrokkene op 16/09/2008 asiel heeft aangevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 12/02/2010 ingestemd met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Ook voor betrokkene echtgenote, M.Z. (...) en hun drie kinderen Z. (...), A (...) en A (...) gaven de Poolse autoriteiten hun akkoord tot terugname.

Betrokkene verklaart op 13/09/2008 met zijn gezin vanuit Tsjetsjenië naar Polen te zijn gereisd. Hij geeft toe dat hij in Polen asiel heeft aangevraagd. Hij verklaart met zijn gezin tot 19/01/2010 in Polen te zijn gebleven en vervolgens naar België te zijn gereisd.

Betrokkene heeft Polen vrijwillig verlaten en is samen met zijn gezin naar België gekomen waar hij op 20/01/2010 asiel vroeg op de dienst Vreemdelingenzaken.

Gevraagd naar specifieke redenen waarom zijn asielaanvraag precies in België behandeld zou moeten worden, verklaart betrokkene: “België werd ons aangeraden omdat wij hier bescherming van de mensenrechten zouden krijgen (in vergelijking met andere Europese landen)”. Polen is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Er is dan ook geen voldoende basis voor de Belgische autoriteiten om betrokkene niet naar Polen terug te sturen.

Naast hogervermelde echtgenote en drie kinderen verklaart betrokkene geen naaste familie te hebben in België. Hij verklaart dat een neef van hem, A.S. (...), in Noorwegen verblijft.

Betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben.

Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), meer bepaald de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

*“Met betrekking tot het volgende onderdeel van de motivering:
'betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben.'
Dat de verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, een manifeste beoordelingsfout begaat.
Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.
Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.
Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.
Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling gesteund wordt door het administratief dossier – quod non.
Inderdaad.*

4.1.

*Allereerst wenst de verzoeker aan te geven dat hij wel degelijk gezondheidsproblemen heeft.
De verzoeker heeft nl hepatitis B en C.*

4.2.

*Het kan derhalve niet dat de verzoeker expliciet verklaard zou hebben geen gezondheidsproblemen te hebben.
De verzoeker werd in het centrum voor dit probleem opgevolgd en hij diende behandeling te krijgen bij de dokter. De verzoeker legt hiervan de bewijzen voor.
De motivering van de weigeringbeslissing is derhalve niet in overeenstemming te brengen met deze feitelijkheden. De Dienst Vreemdelingenzaken is derhalve onvoldoende zorgvuldig geweest bij de behandeling van dit dossier.*

4.3.

De bestreden beslissing is derhalve niet geschraagd door een deugdelijke afdoende motivering.“

2.2. Verweerder antwoordt dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de in het verslag weergegeven verklaring niet in overeenstemming is met wat verzoeker ter kennis bracht van de ambtenaar die het interview afnam en neerschreef. Bovendien is de verklaring omtrent de gezondheid geen doorslaggevend element. De aandoening waaraan verzoeker lijdt kan in iedere staat worden verzorgd. Bovendien blijkt de graad van de aandoening niet en is die minstens niet levensbedreigend. In iedere hypothese diende verzoeker geen asielaanvraag in omdat hij aan hepatitis zou lijden. De reden van de aanvraag bij de Belgische overheid is de naleving van de mensenrechten zo stelde hij tijdens het interview. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoeker niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreedt, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhoudt.

2.3. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn middelen zoals uiteengezet in zijn inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt. Tevens overloopt de bestreden beslissing de argumenten die werden aangehaald door verzoeker en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Polen te laten behandelen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Uit de inhoud van verzoekers middel blijkt dat hij het niet eens is met de motivering "*betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben*" zodat verzoeker eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 20 januari 2010. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening), na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds een asielaanvraag had ingediend in Polen, wat verzoeker zelf ook bevestigt. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een terugnameverzoek tot Polen op grond van artikel 16, lid 1, sub e van de Dublin-II-Verordening dat op 12 februari 2010 werd aanvaard door de Poolse autoriteiten.

Verzoeker betwist niet dat hij reeds een asielaanvraag indiende in Polen en Polen op grond hiervan de verantwoordelijke lidstaat is. Verzoeker betwist enkel het onderdeel van de motivering waarin wordt gesteld dat "*betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben*".

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het Dublin-interview afgenomen op 27 januari 2010 verklaarde dat zijn gezondheidstoestand goed is en dat hij geen medische problemen heeft. Op de vraag of er een specifieke reden is waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen, antwoordt verzoeker "*België werd ons aangeraden omdat wij hier bescherming van de mensenrechten zouden krijgen (in vergelijking met andere Europese landen)*".

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker heeft aangegeven medische problemen te hebben. Tijdens het Dublin-interview dat op 27 januari 2010 werd afgenomen, werd aan verzoeker expliciet de kans gegeven zijn medische toestand toe te lichten en verklaarde hij dat hij geen medische problemen had. Zijn echtgenote sprak evenwel over problemen van haar man doch zij lichtte niet toe van welke aard deze problemen zouden zijn. Zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarde de tolk goed te begrijpen en ondertekende het verslag van het Dublin-interview zonder bijkomende opmerkingen aangaande de medische toestand van verzoeker. Het administratief dossier bevat geen enkele aanwijzing die erop zou wijzen dat het verslag geen correcte weergave betreft van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift medische verslagen voor en haalt aan dat hij in het centrum waar hij verblijft voor dit probleem werd opgevolgd en hij behandeling diende te krijgen bij de dokter, waarvan hij de bewijzen voorlegt. Verzoeker legt deze bewijzen voor het eerst voor naar aanleiding van zijn verzoekschrift. Het kan verweerder dan ook niet

ten kwade worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden bij zijn beoordeling. De meeste verslagen dateren van voor de bestreden beslissing en konden aldus ter kennis worden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken voor de bestreden beslissing hetgeen verzoeker naliet te doen. Tevens blijkt uit het rapport van 1 februari 2010 opgesteld door M.S. van de medische dienst van het onthaalcentrum in Virton waar verzoeker verblijft, dat verzoeker reeds zes maanden op de hoogte is van zijn aandoening. Verzoeker heeft er aldus zelf voor gekozen om zijn medische aandoening te verzwijgen voor de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn Dublin-interview wanneer hij verklaarde dat hij medisch gezond was. Het verslag van het interview waarbij verzoeker verklaarde gezond te zijn, heeft hij zoals hierboven reeds werd gesteld ondertekend zodat er geen reden is om aan te nemen dat verzoeker dit niet zou hebben verklaard.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig is van verweerder om op grond van de door hem afgelegde verklaringen te motiveren dat *“Betrokkene verklaart dat zijn gezondheid goed is. Hij verklaart geen medische problemen te hebben. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Bijgevolg moet de bovengenoemde persoon het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij (4) de Poolse overheid”*. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of een manifeste beoordelingsfout kan dan ook niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN